

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 18

1. Juli 1913

62. Aargang

Frelse for de Døde.

Tale af Præsident Charles W. Penrose i Tabernaklet i Salt Lake City den 22. September 1912, „Genealogist Søndag“.

I alle de Sidste-Dages Helliges Forsamlinger, hovedsagelig i Zion, er denne Dag bestillet til at henlede Folkets Opmærksomhed paa en Organisation i Kirken, kaldet „Utahs genealogiske Selskab“, og dette leder Tanken hen paa en Mængde forskellige Emner, som alle Mennesker, hvadenten de ere Sidste-Dages Hellige eller ikke, kunne have Fordel af at høre Tale om. Jeg haaber, at den Helligaands Inspiration i Ester-middag vil lede mine Tanker og oplyse mit Sind, saaledes at jeg maa være i Stand til at give denne Forsamling Noget, som vil være til Gavn. Jeg ønsker ingensinde at fremstaa for en Forsamling i nogen anden Hensigt end den at give den Lys og Sandhed, saaledes som den Helligaands Kraft vil vejlede mig.

Jeg tror ikke, at jeg kan fremkomme med noget Nyt til denne Forsamling, der hovedsagelig bestaar af Sidste-Dages Hellige, som ere bekjendte med Kirkens vigtige Værdomme, Principper og Ordinancer, men det er godt en Gang imellem at faa rørt lidt op i vor Hukommelse, saa at de Ting, som vi have lært i Fortiden, kunne blive endnu tydeligere indprentede paa vort Sind, og at de Pligter, som følge med en Forstaelse af disse Ting, maa blive opfattede af os, saa at vi kunne blive saaledes paavirkede, at vi udføre vores Pligter, ere trofaste i vore Bagter og tjene Herren mere oprigtigt og derved modtage stedse større Glæde og Lykke i hans Rige; thi vor Religion er en fremadskridende

Tro. Dette Udtryk benyttes en hel Del i vore Dage, men det tilkjende-giver i mange Tilsælde ikke den rigtige Mening. Fremadskriden betyder ikke en Vortkastning af Alt, hvad vi have lært, som er sandt; men den betyder Opnaaelsen af højere Lys og Kundskab om de Ting, vi have lært, og en Fremadskriden i andre Sandheder, hvilke naturligvis ville være i Overensstemmelse med dem, som vi allerede have modtaget; thi Sandhed er altid i Overensstemmelse med sig selv.

I de senere Aar have de Sidste-Dages Helliges Tanker været hen-vendte paa Nødvendigheden af at faa Noget at vide om deres Forfædre, ikke af Forfængelighed, men for at komme til Kundskab om deres Slægt-skabsforhold og Nedstamning, saaledes at de kunne udrette Noget for deres Forfædre paa den Maade, som Herren har aabenbaret i denne Husholdning, hvilken er „Tidernes Fyldest Husholdning“, i hvilken han vil „sammenfatte sig Alt i Kristus, det, som er i Himlene, og det, som er paa Jorden, i ham“. Vi bevidne, at dette Værk, som Verden kalder „Mormonisme“, i Virkeligheden er en Baabegyndelse af denne nye Husholdning, i hvilken de store Sandheder, som forkundtes i gamle Dage, ville blive lært igjen. Mange af disse have været tabte af Syne i flere Aarhundreder, men de ville blive bragte frem tilligemed mange Ting, som ikke før have været forkundte, og alt dette aabenbares nu til de Sidste-Dages Hellige, for at de kunne voxe og udvikles og blive oplyste om deres Stilling og forberede sig til det store Arbejde for Menneskehedens Frelse, som ligger foran dem. Thi i denne sidste, store Husholdning omfatter Herrrens Værk ikke alene de Levende, men ogsaa de Hensovede, at de, som ere gaaede forud, de, som levede i forbiganne Tids-aldre, da Evangeliet ikke blev prædiket i sin Fylde, og de, som levede i Lande, hvortil Evangeliets Budskab ikke blev bragt, kunne faa Lejlig-hed til at lære Guds Willie at kjende og opnaa Evangeliets Velsignelser; thi de, som ere hensovede, leve — ikke for Mennesker maaske, men for Gud. „Han er ikke Dødes, men Levendes Gud; thi for ham leve de alle“, hvad enten de ere i Legemet eller udenfor Legemet, og i denne de Sidste-Dages Husholdning har det behaget vor himmelske Fader at aabenbare mange Ting angaaende vores Forfædre og hvad vi kunne ud-føre for dem, saaledes at de gjennem os kunne blive velsignede og med Tiden frelses i hans Rige.

De af eder, som ere kjendte med det nye Testamente Bøger, og som have læst Brevet til Hebræerne, ville i det 11. Kapitel have fundet en Beskrivelse af den store Tro, som det gamle Testamente Patriarker vare besjælede af. Mange af de store og gode Gjerninger, som de ud-førte paa Grund af Tro, ere opregnede, men Brevets Forfatter giver i Slutningen af Kapitlet en Meddelelse om, hvad der bør gjøres for dem, og dette viser, at de ikke være fuldkomne. De ville finde disse Skrif-steder i Hebræerbrevets 11. Kapitel. Hele Kapitlet burde læses og over-

vejes, saaledes at de, der læse det, kunde tilskyndes til at følge disse Mænds Eksempler og udvise den samme Flid og Troskab i deres daglige Liv, som de gjorde. Efter at have omtalt de store Ting, som de nævnte store Mænd have udført paa Grund af Tro, siger Forfatteren:

„Og alle disse, skjønt de havde Vidnesbyrd for deres Tro, opnaaede ikke Forjættelsen, efterdi Gud forud havde udset noget bedre for os, for at de ikke skulle fuldkommes uden os.“

Til Trods for de store Gjerninger, som de udførte, og til Trods for, at de modtoge Åabenbaringer fra Gud og modtoge hans Amerkjendelse for det Gode, de udøvede, saa opnaaede de dog ikke Forjættelsen. Derved menes naturligvis, at de ikke opnaaede Opfyldelsen af Forjættelsen. Forjættelsen havde de. Vi kunne læse om denne Forjættelse baade i det gamle og det nye Testamente. De havde Forjættelser om Ting, som skulle komme, men Apostlens Mening er tydelig nok den, at de ikke opnaaede at faa disse Forjættelser opfyldte og ikke modtoge alle de Belsignelser, som de ventede at opnaa. Abraham modtog den Forjættelse, at Herren vilde give ham et Land, hvori han og hans Efterkommere skulle bo for evigt, men han døde, som vi læse et andet Sted, „uden at have opnaaet Forjættelsen“. Enhver Forjættelse, som Herren giver sine Børn, vil blive opfyldt i hans egen bestemte Tid. Altfaa, vi læse her, at alle disse „ikke opnaaede Forjættelsen“. Tiden for disse Forjættelser Opfyldelse var endnu ikke kommen. Hebræerbrevet siger, at Gud havde „udset noget bedre for os, for at de ikke skulle fuldkommes uden os“. Dette er et Skriftsted, som bliver meget misforstået og har været Gjenstand for mange Fortolkninger. Ved Læsningen af det opstår ganske naturligt det Spørgsmaal: Hvorledes kan det være, at Folket paa Apostlernes Dage kunde have noget bedre end de, som havde hørt Sandheden forud, og hvorledes var det muligt, at disse ikke kunde fuldkommes uden dem, der modtoge Evangeliet fra Jesus Kristus eller hans Apostler?

Det er dette Emne, jeg ønsker at tale om i Dag. Jeg vil henvisse til de sidste Ord i det gamle Testamente hos Profeten Malakias. Hans Bog er den sidste. Jeg veed ikke, om dette er dens rette kronologiske Plads, men jeg tror det, uagtet vi ikke kunne bevise det. I det fjerde og sidste Kapitel hos Profeten Malakias læse vi følgende:

„Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Vand.“

Vi se af denne Udtalelse, at der skulle komme en Tid, da Børnenes Hjarter skulle vendes mod deres Fædre og Fædrenes Hjarter imod Børnene. Det er nødvendigt, at Jordens Slægter skulle forenes, for at Guds Hensigter kunne blive opfyldte og disse Slægter fuldkommengjøres.

De kunne ikke blive fuldkomne uden hinanden. Børnene ere nødvendige, for at Familieorganisationen i den evige Verden kan være fuldkommen, og Fædrene ere nødvendige for Børnene, og i Følge de inspirerede Ord, som jeg har læst fra det nye Testamente, har Herren for dem af hans Børn, som boede paa Jordens paa den Tid, „udset noget bedre“, end deres Fædre opnaaede, saaledes at deres Fædre ikke kunde fuldkommes uden dem. Der var et Arbejde at udføre, hvorved de forskellige Led i denne Familiekjæde kunde blive forenede og fuldkommengjorte.

Vi finde en hel Del Slægtregistre i den hellige Skrift. I Begyndelsen af det nye Testamente have vi Jesu Moders, Marias, Slægtregister, der fører hendes Stamtable tilbage til David. I det gamle Testamente have vi Slægtregistre over Israels fremragende Mænd, og disse Stamtabler gaa tilbage til Abraham. Naar vi tilsulde lære at forstaa Guds Hensigter med sine Børn her paa Jordens — thi vi ere alle hans Børn, af hvad Race, Stammme og Tungemaal vi end ere — da ville vi indse, at det er nødvendigt, at alle Jordens Slægter blive forenede og sammenføjede lige fra Begyndelsen til de sidste Dage; thi ellers kunne disse Slægter ikke fuldkommes.

I gamle Dage blev store Belsignelser lovede til visse Folkeslag og Stammer, og disse Belsignelser gif i Aar fra Fader til Søn, forudsat at Sonnen var værdig til at modtage dem; men Forjættelserne blev kun givne til visse Folk; især var Israel berettiget til store Belsignelser. Paulus omtaler dette Emne i Brevet til Romerne: „Hvad er da Jødernes Fortrin? ... Meget i alle Maader; først nemlig dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede.“ Skriften viser os ogsaa, at det Præstedømme, som Gud gav til Atron og hans Sønner, gif i Aar fra Fader til Søn. Naar vi lære at forstaa Guds Hensigter bedre, ville vi finde, at det er af stor Bethydning for os, at vi have Kjendskab til vores Forædres Slægtregister.

Vi have et Arbejde at udføre i disse de sidste Dage, ligesom de Hellige havde i den første kristne Kirke, for at Guds Hensigter med Menneskene kunne ske Hyldest. Profeten Malakias siger, at Herren vil sende Elias, førend den store og forfærdelige Dag kommer, netop for at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes til deres Fædre, hvilket viser, at der har været en Forhømmelse i denne Retning, og at Folket ikke havde udført, hvad de burde for deres Forædre. De havde ingen Forstaaelse af dette, og for at de kunde komme til at forstaa, var det, at Herren vilde sende Profeten Elias førend Herrens den store og forfærdelige Dag. Nu kunne vi spørge: Hvad er dette for en stor og forfærdelig Dag? Svaret herpaa findes i Malakias, 4. Kapitel, 1. Vers, der lyder saaledes:

„Thi se, Dagen kommer, der brænder som Øvnen, og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem,“ siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke

levner dem Nod eller Gren. Men før eder, som frøgte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Binger; og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden."

Dette er Herrens store og forfærdelige Dag, omtalt i de sidste Vers i samme Kapitel. Herren har sagt, at han, førend denne Dag kommer, vil sende Elias, Profeten. De veed, at Elias ikke døde en naturlig Død. Da Tiden før hans Bortgang kom, blev han taget op til Himlen i en gloende Bogn. Han blev forandret som Følge af Guds Kraft. Hans Legeme blev ikke lagt i Graven. Han var ligesom Enoh, som vi læse om i 1. Mosebog 5: 24: „Og han var ikke mere; thi Gud tog ham.“ Igjennem ny Åabenbaring lære vi, at ikke alene Enoh, men hele hans Stad blev optagen, fordi de havde været trofaste og retskafne og holdt Herrens Love.

Der er altsaa Bæsener, som ikke have smagt Døden, og de ere rede til at være Guds Budbærere til Menneskene i Kjødet, naarsomhelst han har Brug for dem. Profeten Elias og Moses viste sig for Jesus ved Forklarelseen paa Bjerget. Hvad betyder nu denne Udtalelse: „Feg vil sende eder Profeten Elias?“ Skal dette forstaas bogstaveligt? Ja, det betyder nojagtigt, hvad det siger; der menes Elias selv. Forinden denne store Ødelæggelsens Dag skulde Profeten Elias sendes, og hans Mission skulde bestaa i at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes til deres Fædre, „at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band“.

Denne Profeti er opfyldt. Jeg ønsker at henlede Deres Opmærksomhed paa nogle af de Ting, der forklare Opfyldelsen. De veed, at der har været Mennesker, som have paastaaet, at de vare Elias; de have dog ikke paastaaet, at de vare Elias helt og holdent, men kun, at hans Aand var ikledt deres Legeme. Den Slags Paastande kunne vi ikke sætte Lid til. Det er ikke Maaden, hvorpaa Herren vil sende Elias. Han vil sende ham, som han er. Han vil sende Elias saaledes, som han viste sig for Frelseren paa Forklarelens Bjerg.

Saa vil Nogen maa ske sige: Det var en Opfyldelse af Profetien om Elias' Komme, da han viste sig for Jesus. Men læse vi Noget om, at Elias ved denne Lærlighed udførte Noget, der kunde vende Børnenes Hjarter til deres Fædre? Bleve de Hovmodige og Alle, som øvede Ugudelighed, brændte som Halm paa den Dag? Nej, dette var ikke den bestemte Tid. Tiden var endnu ikke kommen, da Herren vilde opbrende de Ugudelige, ligesom Halm fortærer i Ælden; thi før den Dag vil han sende Elias.

I det 110. Kapitel i Pagtens Bog have vi en Beretning om en Række Syner, der blevne givne til Profeten Joseph Smith i Kirtland Tempel, en Bygning opført og indviet til Herren. Engle viste sig i denne Bygning, Guds Kraft blev følt, og den Helligaand blev udgydt

ligesom paa Vinsefestens Dag. Flere af de gamle Profeter og hellige Mænd viste sig for Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery, medens de sad paa Forhøjningen for det melchisedekiske Præstedømme i Templet. Vi læse om, at Moses og Andre viste sig, ligeledes Frelseren selv, og i 13—16. Vers læse vi følgende:

„Efter at dette Syn var sluttet, aabnede sig for os et andet stort og herligt Syn; thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himlen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Ser, Tiden er tilfulde kommen, som blev talet ved Profeten Malakies Mund, hvori han bevidnede, at han, Elias, skulle blive udsendt, før Herrens den store og forfærdelige Dag kommer; For at omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene, at han ikke skal komme og slaa Jordens med Vand. Dersom ere denne Husholdnings Nøgler overantvordede i eders Hænder, og herpaa kunne I vide, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, ja staar endog for Døren.“

Dette var et Tegn paa de sidste Dage. Det var et Tegn paa, at den Tid var nær for Haanden, da alle de Ting skulle opfyldes, som vare udtalte af de hellige Profeter, men endnu ikke opfyldte, og at Herrens den store og forfærdelige Dag var nær; Elias kom og overgav Joseph Smith Nøglerne til dette store Arbejde, som skulle udføres i de sidste Dage.

Hvad er det for Nøgler, som Profeten modtog? Det er de Ordinancer, som Herren har aabenbaret, hvorved de Levende kunne handle for de Døde. Noget ganske Nyt i denne Uddeling, Noget, som er i fuldstændig Modstrid med de Tanker og Meninger, som gjøre sig gjældende i hele den kristne Verden. Intet Religionsparti, ingen Sekt eller Kirke i hele Kristenheten forstod Noget om Arbejde for de Døde. Den almindeligt antagne Lære var, at naar Folk døde, var der ikke længere nogen Mulighed for dem til at opnaa Frelse. Dersom de døde uden at have fattet Tro paa Jesus Kristus, var der ingen Hjælp for dem; de vare uigjenkaldeligt og redningsløst fortalte.

Alle de hedenske Nationer, som aldrig havde Lejlighed til at lære Kristi Evangelium at kjende og ikke en Gang havde hørt hans Navn, blev ifølge denne Lære dømte til evigt Helvede, til at brænde i Søen af Flid og Svovl for evig uden Redning, uden at nogen Hjælp, nogen Forløsning kunde komme til dem gjennem alle Evigheders Evighed. Alarhunderne og Alartusinderne vilde gaa, den ene Evighed følge efter den anden, men de vilde vedblive at lide disse frygtelige Åvaler. Hvorfor? Fordi de ikke troede paa Kristus; men de kunde ikke tro paa ham, eftersom de aldrig havde hørt om ham; alligevel lærte de kristne Kirker denne falske Lære. Dersom Folk døde i kristne Lande uden at have faaet „Fred med Gud“ paa den Maade, som de kristne Sækter ansaa for den rette, da vare de evigt fortalte.

En særdeles mærkelig Omstændighed er det, at de i Forbindelse med dette lærte følgende højest urimelige Lærdom: Et Menneske kunde være nok saa ugrundelig, nok saa fordærvet, have begaaet Mord og udøst uskyldigt Blod, men dersom han, før han blev henrettet af Bødlen, bekjendte sig at tro paa Kristus, da vilde han opnaa Herlighed hos Gud. En god Mand derimod, en Mand, som var en retstaffen Nabo og en god Borger i Landet, og som gjorde, hvad han ansaa for at være Ret, men ikke havde Tro paa Forløseren og døde uden denne Tro, han gik liges til det evige Helvede; thi der var ikke nogen Frelse for de Døde. Deres Lære var denne: „Der er ingen Omvendelse i Graven, ingen Tilgivelse efter Døden.“ „Saaledes som Træet falder, saaledes vil det blive liggende.“ „Som Døden forlader os, vil Dommen finde os.“ Jeg husker disse Sætninger, som jeg hørte, da jeg som Dreng gif i Kirke, og dette var den almindelige Opsattelse i Kristenheten. Ordets Forkyndere troede ikke, at Nogen kunde saa Noget at vide om Kristus efter Døden. Nogle af dem lærte endog, at smaa Børn, som døde uden at være døbte, vilde gaa til det evige Helvede ligesom de Borgne.

Paa den Tid, da disse Abenbaringer kom til Joseph Smith, var der ikke nogen Sekt i Kristenheten, som troede, at der kunde udføres Noget for de Døde; men nu begynde vi at lære Noget om Guds Hensigter med de store Hærskarer af Mennesker, som aldrig have haft Lejlighed til at høre om Frelseren.

Det er meget rigtigt, at Jesus og Apostlerne i gamle Dage lærte, at Tro var nødvendig til Frelse, men det var for Folk, som havde Lejlighed til at faa at vide, hvad de skulde gjøre. Han sendte sine Apostler ud i Verden, sigende: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.“ Hvem sigter dette til? Til de Mennesker, som hørte Sandheden, og som havde Lejlighed til at annamme Evangeliet og modtage Lys og Kunnskab fra Gud, men dog forfastede Herrens Ord. Det var dem, som hørte, men ikke vilde annamme, dem, som bleve viste Bejen til Guds Rige, men nægtede at vandre paa den — det var dem, der skulde blive fordømte.

(Fortsættes.)

— Gud giver Føde til enhver Fugl, men han bringer den ikke til Reden.

— Der gives Sandheder, som nogle Mennesker foragte, fordi de ikke havde undersøgt dem, og som de ikke ville undersøge, fordi de foragte dem.

— Ingen Ven elster dig mere sandt end den, der vil fortælle dig dine Fejl paa en venlig og tydelig Maade.

Tirsdag den 1. Juli 1913.

Bibelen's Oversættelse.

I en Tale ved Foraarstkonferencen i Salt Lake City berørte Præsident Anthon H. Lund et Emne, der har været Gjenstand for megen Misforstaelse blandt Jøfe-Mormoner. Som Taleren paaviste, bliver Bibelen af Kirkens Medlemmer erklæret for at være „Guds Ord, forsaaadt som det er rigtigt oversat“, og dette har givet Anledning til den Misforstaelse, at de Sidste-Dages Hellige forkaste nogle Dele af Bibelen og antage andre. Dette er dog langtsraa Tilfældet. Sagen er, at de Sidste-Dages Hellige for det første vide, at den forhaanden vœrende Text efter de Resultater, som omhyggelige videnskabelige Undsøgelsær have naaet, i mange Tilfælde er unøjagtig. Med andre Ord, de vide, at Afskrivningerne af de oprindelige Skrifter, hvoraaf der nu ikke mere findes et eneste Exemplar, ikke ere komne til os aldeles fejlsri, men have gjennemgaaet mange Forandringer. For det andet vide de, at selv den bedste Oversættelse af Texten mangler meget i at være fejlsri. Det er disse selbindlysende Sandheder, som de give Udtryk i denne Trosartikel om Bibelen; vore Dages fremragende Theologer gjøre noget lignende, naar de nægte at skrive under paa den gamle Theori, at hvert eneste Ord i Bibelen er nøjagtigt saaledes, som Gud vil have det.

Angaaende Grundtexten, saaledes som vi nu have den, siger Dr. Angus, der i sin Tid var Medlem af den engelske Kommission, som reviderede Bibelen:

„Disse Manuskripter have ved Afskrivning været udsatte for mange Fejl. Denne Kjendsgjerning vil ikke forundre Nogen, naar det erindres, at Bøger, trykte med megen Omhu, ofte indeholde talrige Fejlstagelser. Ved Afskrivning ville Fejl naturligvis meget lettere kunne indsnige sig end ved Trykning, og Gjennemsyn og Rettelser ere langt vanskeligere at foretage i det strevne end i det trykte. Arbejdets Omstændelighed og Langsomhed forøgede tillige Muligheden for, at Bogstaver, Stavelser og Ord blev udeladte, tilføjede, forandrede eller ombyttede. Sommetider havde Skriveren Manuskriptet foran sig; sommetider skrev han ester Diktat. I det sidste Tilfælde hørte han ofte forkert, og i det første saa' han ofte fejl. Forstjellige Ord, der havde den samme Slutningslyd, og forstjellige Sætninger, der sluttede med det samme Ord, bidroge til, at Fejl lettere funde indsnige sig. En Misforstaelse af Manuskriptet, hvorfra der kopieredes, havde sommetider de samme Følger. Skriveren funde enten misforstaale dets Forkortelser eller adskille Ordene urigtigt, hvor disse, som i de fleste gamle Manuskripter, vare strevne uden Tegn,

eller ogjaa kunde Manuskriptet være beskadiget og Skriften paa flere Steder udvasket."

Grundtexten indeholder talrige Fejl af alle de her nævnte Aarsager, og Ingen vil paastaa, at disse Fejl ere inspirerede.

Oversættelsen er ligeledes ufuldkommen. Den engelske Bibel siger for Exempel, at Israeliterne „laante“ et Antal Gjenstande fra Egypterne, som de ikke havde i Sinde at give tilbage. Dette er en urigtig Oversættelse af et Ord, der betyder, at de „begjærede“ disse Ting. Den samme Oversættelse siger, at David pinte dem, der varne tagne til Fange i Krigen, medens Grundtexten siger, at han satte dem i Arbejde. Der er mange saadanne Tilsætninger af fejlagtige Oversættelser, og dette er ikke mærkeligt, naar Hensyn tages til, at Kjendskabet til det græske og hebraiske Sprog stadig synede hen i den mørke Middelalder. Det er et Under, at man paa Reformationstiden og umiddelbart derefter var i Stand til at frembringe saa gode Oversættelser som dem, der fremkom paa den Tid. Oversættelserne vare i Virkeligheden ypperlige, naar Forholdene tages i Betragtning, og de ere blevne forbedrede fra Tid til anden, men de ere ikke fejlsrie. Ingen Oversættelse er endnu foretaget eller kan foretages, der kan betegnes som en fuldkommen Erstatning for Grundtexten eller gjøre Studiet af den oprindelige Text overslødig, hvis en rigtig Forstaelse af Bibelen ønskes.

Naar de Sidste-Dages Hellige dersor erklaere, at de „tro, at Bibelens Indhold er Guds Ord, forsaavidt som det er rigtigt oversat“, da udtrykke de hermed en vigtig og betydningsfuld Sandhed.

Deseret News.

Missionsnigheder.

Afløsning. Eldste Harold Hansen, som ankom for en Maaned siden og blev bestykket til at arbejde i Aarhus Konference, er løst paa Grund af Sygdom og forlod Liverpool den 14. Juni med Dampskibet „Tunisian“. Eldste Joseph F. Christiansen, Aalborg, er ligeledes løst paa Grund af Sygdom efter 6 Maaneders Ophold i Missionen og rejser hjem samtidig med Eldste Wyman Nielsen, som har udført en 2 Aars Mission i Bergens Konference. Disse 2 Brødre forlode Liverpool den 28. Juni med Dampskibet „Corsican“.

Eldste Jesse H. Nielsen er løst fra at præsidere over Trondhjemis Konference, og Eldste Robert H. Sørensen er løst fra sin Stilling som Missionssekretær.

Beskikkelse. Eldste James C. Bolander er bestykket til at præsidere over Trondhjemis Konference. Eldste Robert H. Sørensen er bestykket

til at arbejde i Kjøbenhavns Konference og Jesse H. Nielsen til at indtage hans Plads som Missionssekretær.

Forsyftelse. Eldste Joseph N. Busath er forflyttet fra Kjøbenhavns til Kristiania Konference.

Kjærlighedens Lavnande.

Af W. G. Jordan i „Det øgtefabelige Livs smaa Problemer“.

Den sørgeeligste Erfaring, der kan gjøres i det øgtefabelige Liv, er, naar de, som i Alarevis have levet og elsket hinanden, lade Kjærlighedens Sol formørkes og en Kløft opståa imellem dem. Det er et Hjertets Sørgespil i to Menneskers Liv. Livets største Prøvelser komme ikke til os fra den ydre Verden, men fra vor egen lille Verden i vort Hjem. Livets Kamp og Modgang kan med Væthed bæres, naar den Haand, vi holde af at knuge fast i vor egen, med et inspirerende Tryk giver sin Sympathi tilfjende; men naar Kjærligheden, den gjenfødige Respekt og Agtelse er fejet bort, da synes selve Hjemmet Boltværk at være borte.

Tilsældige Uenigheder, Misforstaaelser og smaa Skyer af daarlige Hålelser blive maafe ikke stjæbnesvængre. Tilnærmelsens Sol kan sprede dem, og i den milde Atmosfære, der følger efter, glemmes de; men anderledes er det, naar Kjærligheden selv bliver kold og den gjenfødige Agtelse, der er Kjærlighedens bedste Støtte, gaar paa en længere Udflugt. Da tiltager Mislyden i Styrke, efter som Dagen gaa; Uenigheden om Livets vigtigere Spørgsmaal bliver mere bitter; mørk, haabløs Taushed hersker i Stedet for fortrolig Samtale, eller ogsaa forurenets Lusten med vrede Ord, der udtrykke Haan og Foragt. Sommetider fremkommer der et forbitret Bredesudbrud, der ikke er saa frygteligt, som det synes. Det er maafe en Opflammen i hestig Modstand fra et Hjerte og viser, at Kjærlighedens Fld endnu brænder; men den stadige, folde, følelsesløse Spot og Bitterhed vidner kun om Usæ.

Et saadant Forhold er ikke en øgtefabelig Duet; det er en øgtefabelig Duel. Maar enten Manden eller Hustruen bruger Ord, der skulle saare, Udtryk, tilsyneladende uskyldige i Andres Ører, men dog behændigt fremsatte for at drille og opirre, idet de ubarmhjertigt bane sig Vej gjennem Rustningens svage Punkter, da er det paa Tide, at disse to erklære Baabenstilstand og skyndsomst agholde en Fredskonference; thi ellers vil der snart ikke være Kjærlighed nok tilbage til at holde Begravelsen over. De ville endog tilfjidt have hinandens Handlemaade, Sindstilstand, Opførsel og Maade at tale paa. Den en Gang elskede Stemme vil nu lyde haard og skarp; Dogtrinene paa Trappen, som før vare den skjønneste Musik, ere nu en skurrende Mislyd, og den klare Latter frembringer kun en Følelse af Modvillie. Alt dette viser

aldeles bestemt, at Kupid gjør sig færdig til en Ligbegængelse, og den døde Lykke vil snart være begravet.

Sommetider er det kun den ene Part, der fjerner sig mere og mere fra den anden, medens denne endnu elsker med samme Styrke og af hele sit Hjerte. Ligesom Fraværelse altid er sværest for den, der bliver tilbage, saaledes er Kjærlighedens Tusmørke mest smertefuld for den, hvis Kjærlighed endnu er i Livet. Det er den døde Nerve, der ikke smarter. De finere og ødlere Bæsener lide mest i Livet. Temperatur-forandringer kunne forstyrre Violinens mødtagelige Sjæl, men de magte ikke at gøre Indtryk paa Messinginstrumenter. Der kan være en bevidst Trang tilstede hos den, som endnu elsker, til ikke at ville tro paa denne Afskillelse — til ikke at antage blot for et Øjeblik, at det er muligt; men ofte vil et Ord, et Udtryk, et Blik eller en Handling aabenbare Sandheden, ligesom et Lynglimt viser den Rejsende Kløften ved hans Fod.

Det Smil, der var vort Livs Lysstraale, opliver os ikke mere; de Kjærtregn, der vidnede om uendelig Kjærlighed, blive holdte tilbage; den Omhed, der syntes ligesaa sikker som Solens Opgang og Nedgang, har vendt sig til Twivl, og den, som endnu elsker, maa kjæmpe en haablos Kamp, medens hele Livet omkring ham synes at ligge i Taage. Benyttende al den Wisdom og Takt, som Hjertet og Forstanden besidder, kan man dog aldrig under saadanne Forhold sige det rette Ord eller udføre den rigtige Ting. Hjertets fine Strenge, der en Gang bevægedes ved den mindste Berørelse og øjeblikkelig frembragte den dejligste Musik fra Sjælens inderste Gjemme, ere nu stumme. Ingen Forklaringer, ingen Undstykninger, ingen Blottelse af Hjertets ødlestede Følelser, ingen Belysning af Sindets og Tankernes hemmeligste Vandlinger kan overvinde dette ubestemte Noget, der adskiller.

Vi kunne staa med et sønderknust Hjerte foran denne Skillevæg af Sladder, Mistænkdomhed, Frygt, Twivl og Missforstaelse og syldes med den mest haablose Selvopgivelse, naar vi se den Kjærlighed, der var Alt for os i Livet og endnu er alt det, der gjør Livet værd at leve, blive sejet bort paa samme Maade, som vi paa Afstand se en Baad med en af vores Kjære nærme sig og redningsløst blive ført med af den rivende Strøm over det stummende Vandfald. Da er det, at Grindingerne om de forbinalgne lykkelige Dage ligesom Spøgelser vije sig for os og forsøge vor Smerte. Af Kjærlighedens visne Roser have vi da kun Tornene tilbage.

Kjærligheden dør saa godt som aldrig pludselig. Den stranter gjerne en lang Tid før dens endelige Bortgang. Smaa Upasseligheder, der let kunne helbredes, naar de tages i Tide, saa lov til at udvikle sig til en farlig Sygdom; andre Sygdomme støde til, og Kjærligheden, hvis Livskraft til sidst er opbrugt gjennem lange Lidelser, dør. Kjærlighedens upaa-

agtede Forkjølelse bliver ofte til uhelbredelig Tæring. Hurtig Behandling, forbunden med lidt uegennytlig Omsorg, om Opmærksamhed og opmuntrende, taalmodig Pleje, vil atter gjøre den fuldstændig rast.

De store Ting, der stille sig adskillende op mellem to, der have elset hinanden, ere som oftest kun Ubetydeligheder, der formedes af Uagtomhed have faaet Lov til at voxe og tage Overhaand. Ofte opstaa de paa Grund af en uheldig indre Karakterfejl, Sindstilstand og Bæsen hos den Enne eller Begge, men de burde overvindes og bringes til Taushed i Begges Interesse. Selv Utroskab er maaſke blot det Højdepunkt, som Forsommelße, Skinsyge, overdreven Forsængelighed, Uvirkomhed, Oprør mod Skjenderiets ensformige Atmosfære, utilfredsstillet Længsel efter Sympathi eller et kjærligt og forstaende Ord og mulig en Snæs andre Forhold kunne lede til. Enhver af disse kan afgive en frodig Fordbund, hvori den kan slaa Rødder og drage Næring. Sommetider er Fejlen kun hos den ene, sommetider have baade Mand og Hustru Skyld deri. Den „Uskyldige“ er ofte, uden at vide det og maaſke endog uden at bekymre sig derom, den egentlige Aarsag til et saadant Forhold.

Den bedste Maade at undgaa Kjærlighedens Lavvande paa er at satte den Beslutning, naar det ægteſkabelige Liv paabegyndes, at der aldrig skal være Lavvande. Uagtet Mand og Hustru elſte hinanden ligesom i gamle Dage, gaa de sommetider tankeløst langt fra hinanden paa Grund af ubetænksomme Ord, Birreligheder, falso Stolthed eller Missforstaaelser. Med Armeneaabne og udstrakte, famlende frem i Mørket og med Længsel efter hinanden i Hjertet gaa de videre, medens et kjærligt Ord, en Bevægelse, et Smil eller blot et Kjærligheds-Glimt i Øjet vilde bringe dem overvundne og estergivende i hinandens Arme, hvorimod et u forsigtigt og ligegyldigt utalt Ord, en haanende Bemærkning eller en Taushed, der er haardere end Ord, vil gjøre Afstanden imellem dem endnu større.

Det ser virkelig ud til, at nogle Mennesker ikke ønske Lykke; thi ellers vilde de ikke faa heldigt kunne ſjule sig for den og undlade at ofre de Bagateller, som det kostet at sikre sig den. Folk, som vilde opørres over den blotte Tanke om at ødelegge en 5-Kroneseddel, kaste ofte to Menneskers Lykke over bord for den ringeste Ubetydeligheds Skyld. Livet er for fort og Kjærligheden for stor til at spilde blot en Time paa Smaaligheder. Hvad har det at ſige, hvor Fejlen er, og hvem der tilgiver?

Naar der viser sig Tegn paa, at Kjærligheden er i Aftagen, da burde de to prøve paa for et Øjeblik at glemme deres Uenighed, den førgelige Forandring i deres Forhold, de døde Grindringers og begravede Følelsers Kirkegaard og forsøge paa en eller anden Maade at komme tilbage til Enighed og Forstaelse. De ſkulde prøve paa at samle Stumperne af deres brudte Kjærlighedslykke og betragte dem; thi

Served kan maaſſe en livgivende Flamme af den gamle Kjærigheds Flid blusſe op af den graa Uſte og fortære Uenighedens og Mistænkhomhedens Spindelvæv.

Argumenter alene have ingen Vægt, det er blot en Appel til Fornuften; hvad der tiltrænges er en aandelig Paavirkning af Følelseslivet. Vi skulle for vor egen Styld fuldtud erkjende Tilstanden, men det er ikke fornuftigt at aabenbare vor Smerte ved at trægle eller protestere. Haarde Ord, der udtales for at saare, miste meget af deres Kraft, naar vi ikke vise Tegn paa, at de have gjort Indtryk. I Kjærighed, der er bleven kold, er der ligesom en gul Streg af Grusomhed. Den holder af at se Virkningerne af sin Magt. Paataget Uſolomhed og kold Ligegyldighed ville sjeldent holde sig, hvis de lades upaaagtede og ikke synes at gjøre Virkning. Der er ingen Hornøjelse ved at skyde med den Slags Patroner uden Skugler. En uventet Venlighed, en Omhed i Stemmens Klang, den livgivende Indfrydelse af den første Kjærigheds behagelige Sødme og skattede Opmærksomheder kan smelte Sindets Bitterhed og Modvillie, medens Argumenter kun ville gjøre Sindet haardere ligesom Ver, der udſættes for Hede.

Bed at forsøge paa at komme tilbage til det Sted paa Vejen, hvor Adfællesen begyndte, vil Livet ses i et andet Lys og vise os de skjulte K्रæfter, der ere i Virksomhed for at skille to Mennesker ad, som burde elſke hinanden. Der hviler en dobbelt Pligt paa den, der vil holde en Have vedlige, nemlig at fjerne Ukrudtet og at plante Blomsterne. Denne dobbelte Pligt er af særlig stor Vigtighed i Hjemmet; hvis der hersker Uenighed, burde man i det mindste undgaa saadan Ting, der skabe Mislyd og forøge Uenigheden. Det er da paa Tide at give en Modgift, men dersom det ikke paa nogen Maade er muligt at give en jaadan, vær da barmhjertig og læg et Omslag paa — ikke et Trækplaster. Det er i en saadan Time, at to Mennesker skulle arbejde over i deres Overbærenhed med hinanden og svøbe deres saarede Omfindslighed ind i Tjørrepapir og lægge den tilſide forelsøbig; thi den er kun i Vejen under Krisen.

Under en Storm paa Søen bliver Alt ofret for at frelse Skibet. Personlige Sorger, Lideller, Prøver og Besværheder — Alt regnes for Intet, naar blot Skibet og dets Passagerer kunne holdes oven Vandet. Naar to Menneskers Livslykke hænger i Vægtskaalen, og naar Kjærigheden er ved at gaa til Bunds i Twivlens og Uenighedens Nat, da burde der gjøres en Kraftanstrengelse for at frelse Skibet. Kast alle Unød over bord, al Stolthed, Frygt, Selvtillid, Had, Nag, Egenkjærighed, alle ſmaa opelſkede Vaner og Tilbøjeligheder, hvis det er nødvendigt; kast alle Daarligheder ud, ja selv nogle Rettigheder — blot for at frelse Skibet. Kjærighed er Livsstibets mest værdifulde Last. Det er den største Ting i denne Verden og den eneste Ting, der vil gjøre

Livet værd at leve i den næste. Kjærlighedens Lavvande er den sørge-ligste Tilstand i Menneskets Liv. Det er et Livs største Daarskab at lade Kjærligheden dø, hvis den paa nogensomhelst Maade kan holdes i Live.

»Improvement Era«.

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Det vil ikke være vanskeligt at paavise Rigtigheden af denne Paastand. „Godt“ forudsætter Tilstedeværelsen af dets Modscætning „Ondt“. Loven, der i sig selv er Indbegrebet af Orden, forudsætter Uorden og søger at opretholde Ordenen. Vi overbevises om Sandheden af denne Lærdom ved alle Bejligheder. I Astronomien finde vi den i den midtpunktsflyende og den midtpunktsøgende Kraft — en adskillende og en sammenholdende Kraft. I Kemien gjør den sig gældende i Udstilning og Oplosning af Metaller, i Fysiken i positiv og negativ Elektricitet. Den ses i Lys og Mørke, i Hede og Kulde, i Bevægelse og Hvile, i Glæde og Sorg, i Lyst og Smerte og saaledes videre. Vor Profets Lærdomme i denne Retning gaa saa vidt, at selve Tilværelsen siges at være afhængig af denne Tingenes Antinomi:

„Og dersom I skulle sige, at der gives ingen Lov, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Synd. Dersom I skulle sige, at der er ingen Synd, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Retfærdighed. Og dersom der ingen Retfærdighed er, da er der ingen Lyksalighed. Og findes der hverken Retfærdighed eller Lyksalighed, saa findes der ej heller Straf eller Elendighed. Og dersom disse Ting ikke er, saa er der ingen Gud. Og er der ingen Gud, saa ere vi ikke til, ej heller Jorden; thi der kunde ikke have været Noget ståbt, hverken til at virke eller paavirkes.“

Har De nogensinde tænkt paa, hvilken skrækkelig Verden det vilde være uden denne Dobbelthed — uden disse Modscætninger, som her omtales? Forudsæt, at Alt i Verden var hvidt! Ingen afveglende Farver! Almindeligt Vanvid vilde blive Resultatet. „Frygten for at synke ned i Intetheden“ har et Sidestykke i Frygten for, at alle Ting skulle blive en „Sammenblanding i Et“. En Tilværelse uden denne nødvendige „Modscætning i alle Ting“ er ypperligt stildret for nylig af en filosofisk Forsatter i følgende Udtryk:

„Det Onde indtager en Stilling i Naturens Kræsters Vægtsskaal... Det er ogsaa en Baggrund for det Gode, en Tilstyndelse til det Gode, en Prøve for det Gode, uden hvilket det Gode ikke kunde være til. Ligesom Mod ikke kunde være til, dersom der ikke var Fare, og Sympathi og Medfølelse ikke kunde udøves, hvis der ikke var Lidelser og Sorg,

saaledes kunde ikke heller nogen anden Dyd eksistere uden tilsvarende Modscætning. En Verden uden Ondt — hvis en saadan Verden i det Hele taget kan tænkes — vilde alle Mennesker have et fuldkomment Hælbred, en fuldkommen Oplysning og en fuldkommen Moral. Ingen kunde erhverve eller meddele Kundskaber; thi Oplysningens Væger var fuldt for hver Enkelt's Bedkommente. Temperaturen vilde altid være 15 Grader, eftersom baade Hede og Kulde er ondt. Der kunde ikke være nogen Fremgang, eftersom Fremgang bestaar i Overvindelse af det Onde. En Verden uden Ondt vilde være ligesom Arbejde uden Anstrengelse, som Lys uden Mørke, som en Kamp uden Modstander. Det vilde være en Verden uden Mening."

Den tyske Filosof Kant udtrykker den samme Tanke paa en anden Maade, naar han siger: „Idet Duen svæver gjennem Lusten, forundres den maa ske over den Modstand, som Atmosphæren udøver mod dens Flugt; men vi veed, at uden denne Modstand kunde den slet ikke flyve.“ Saa vidt Kant. Benyttende denne Tanke komme vi til følgende Slutning: Som Lustens Modstand er en Betingelse for Duens Flugt, saaledes er det Ondes Tilværelse en Betingelse for Intelligensernes Fremgang og Udvikling.

I December-Nummeret af »Cosmopolitan Magazine« for 1908 gjør Hr. Ambrose Bierce dette Emne til Gjenstand for nogle Betragtninger, og uagtet jeg ikke kan slutte mig til enhver Tanke, han her har udtrykt uden Modifikation, saa anser jeg dog dog disse Udtalelser for at være betydningsfulde og righoldige nok til at blive fremsatte her:

„Lad os for et Øjeblik antage, at dette Lands Grundlæggere havde opnaaet deres ødle Hensigt eller rettere Hensigter; thi de ere talloze som Skovens Blade, og der er ikke to af dem ens. Vi have da et Land, i hvilket der ikke findes Fattigdom, Uenighed, Tyranni eller Undertrykkelse, ejheller Farer for Liv og Lemmer, ingen Sygdom eller skadelige Forhold og saaledes videre. Hvor herligt! Hvilket godt og lykkeligt Folk! Af, nej! Med Fattigdommen forsvandt ogsaa Belgjørenheden, Forsigtigheden og den Forudseenhed, som, født af Frygten for personlig Nød og Savn, staar Bagt ved et Tusind Døre for at forsvere Livets Goder. Barmhjertighedsfølelsen er død i hvert et Bryst, og Tafnemligheden er sygnet hen af Mangel paa Brug og har ikke længere Plads blandt Menneskehjertets Følelser... Da vi ikke have nogen Undertrykkelse at kæmpe med og ikke nogen Farer at møde, behøve vi ikke længere Mod til at gjøre Modstand eller Kraft til at udholde. Hætemod er en Egenskab, om hvilken kun en dunkel Grindring er tilbage, og Edelsmodighed kun en Drøm om en længst forsvundet Tid. Dydens Tilstedeværelse kan kun erkjendes gjennem dens Modscætning: Synden; de udspringe fra det samme Frø, vore i den samme Jord, modnes i det samme Sollys og gaa tilgrunde i den samme Frost.

Hvilken nydelig Race af moralske Sværlinge vilde vi ikke blive uden Synd og Modgang! I en Verden uden Ondt vilde der dog være et stort Onde — Tilværelsen. Vi behøve ikke at frygte en saadan Tilstand. Udviklingen er besøgt med Modgangens Spirer; paa Civilisationens Grav sætter den vilde Barbar sig i Morgen „med en Higen i sit Bryst“, der vil forandre ham Dagen efter. Denne Udviklingens Lov funne vi hverken forhindre eller forøge; thi vort Held forvirrer os. Dersom vi for Exempel kunde afskaffe Krig, Sygdom og Hungersnød, vilde Menneskeheden formere sig i en saadan Grad, at der tilsidst kun vilde være „Staapladser tilbage“ — en Tilstand, som snart vilde give Anledning til Krig, Sygdom og Hungersnød. Derfor er dette den fornuftigste Bon: „O Herre, gjør din Ejener stærk til at stride og til at møde alle Farer, men lad ham ikke undgaa dem.“

Det Onde er altsaa ikke en stabt Ting. Det er ligesaa evigt som Tiden og Rummet. Det er ligesaa gammelt som Loven, saa gammelt som Sandheden og som det evige Univers. Fornuftvæsenerne maa underlæste sig disse evige Tilstande og Forhold, det er deres Pligters Maal.

Fornuftvæsenerne. Ved Menneskets Aaland, der ofte nævnes med andre Navne, saasom „Sind“, „Sjæl“, „Intelligenz“, „Ego“, „Selv“, mener jeg her det bevidste, selvbestemmende Væsen, som tænker, elster, higer, ræsonnerer — fort sagt, jeg mener det virkelige Menneske. Lad os i vor Afhandling kalde dette Væsen Aaland. Om Mennesket, altsaa forstaaet paa denne Maade, lærte vor Profet følgende:

„Sjælen, Menneskets udødelige Aaland, hvor kom den fra? Alle de Læerde og de Gejstlige sige, at Gud skabte den i Begyndelsen; men det er ikke saa. Den blotte Tanke, at dette skulde være Tilfældet, er i mine Øjne nedværdigende for Mennesket. Jeg tror ikke en saadan Lærdom, thi jeg veed bedre... I sige, at Gud er et evigt Væsen. Hvem har sagt eder det? Det er rigtigt nok, men hvorledes have I faaet det at vide? Hvem har sagt eder, at Mennesket ikke paa samme Maade kunde være et evigt Væsen?... Er det fornuftigt at sige, at Aalandens Intelligenz er udødelig, og dog at den havde en Begyndelse? Aalandernes Intelligenz har ingen Begyndelse og vil heller ikke have nogen Ende... Der har aldrig været en Tid, da der ikke eksisterede Aander; thi de ere ligesaa evige som vor Fader i Himmelten. Menneskets Aaland er ikke et stabt Væsen, den har været til i al Evighed og vil vedblive at være til i al Evighed.“

(Fortsættes.)

Indhold:

Trelse for de Døde	193	Missionensheder	201
Tankeprog	199	Kjærlighedens Lavvande	202
Redaktionelt:		Joseph Smith, den profetiske Lærer	206
Vibelens Oversættelse	200		

Afgivet og forlagt af Martin Christoffersen, Korsgade II, Kjøbenhavn N.

Træt hos F. E. Bording (B. Peterien.)